

[Per Federspiel.]

Europa, hvor også arbejderbevægelsens kræfter vil kunne forenes, og jeg nærer ikke tvivl om, at det ærede medlem med sit forhandlingstalent også vil kunne slutte forbindelser med de katolske fagforeninger, som ganske rigtigt findes i de sydlige lande, og som han åbenbart nærer en vis uvilje imod.

Det, jeg efterlyser i den debat, der finder sted her i landet, er en overvindelse af denne træthed, denne resignation, denne angst for at møde en fremtid, som vi alle i og for sig har godkendt. De større markeder, en større forening af Europa, er det ikke det mål, man må sætte sig? Det skal ikke være de trætte mænds forhandlinger, vi går ind til. I de forhandlinger, der nu skal føres udadtil, må der stå et enigt Danmark bag den målsætning, som vi nu har valgt. Det er mit håb, at der også i den danske befolkning vil opstå den fulde forståelse for, at det, vi går ind til med den skelsættende beslutning, der træffes i dag, er en bedre verden, en større verden med større velstand og større sikkerhed for vor fremtid.

Poul Møller: På mit partis vegne kan jeg anbefale det af udvalgets flertal stillede dagsordensforslag til vedtagelse af folketinget.

Der er faldet adskillige bemærkninger i dag, og der er fremført synspunkter for og imod det, som vi nu er i færd med. De mest overraskende synspunkter — måske ikke de stærkeste, de kom vel fra det ærede medlem hr. Aksel Larsen — kom fra det ærede medlem hr. Hans Rasmussen. Jeg forstår egentlig ikke rigtig, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen vil fortegne billedet af det, vi står over for, på den måde, at han udelukkende vil fremhæve skyggesiderne ved det portræt, der skal tegnes af det nye Europa. Jeg begriber ikke, at en repræsentant for den internationale arbejderbevægelse ikke kan se et perspektiv i at nedbryde toldgrænserne og statsgrænsernes betydning i det vesteuropæiske samfund. Jeg forstår meget vel det ærede medlems nordiske betænkeligheder, men jeg forstår ikke, hvorfor det samarbejde, han vil have i Norden, ikke lige så godt kunne være et samarbejde med andre europæiske folk. Vi vil gerne alle have

Norden tilknyttet de europæiske samlingsbestrebelse. Det ligger måske ikke lige for for alle lande i øjeblikket, men jeg håber ligesom den højtærede udenrigsminister, at der kommer en fælles nordisk løsning, således at Nordens lande finder hinanden og kommer ind i fællesmarkedet på den ene eller den anden måde, Norge forhåbentlig som medlem ligesom Danmark og Sverige associeret på en eller anden måde.

Men hvorfor stille sig uvilligt og hvorfor stille sig så voldsom kritisk over for en beslutning, der har til formål at nedbryde gamle skranke og skabe det, som det ærede medlem er særlig nervøs for, den frie bevægelighed på arbejdsmarkedet? Jeg ved godt, at det naturligvis kan fylde én med betænkelighed, at der kommer fri bevægelighed på arbejdsmarkedet, men det må dog være en fordel for alle europæiske arbejdere, at de selv kan vælge deres arbejdssted, at staterne, magterne, autoriteterne ikke længere kan binde arbejdere til deres hjemstavn. Jeg ved ikke, hvor meget det kommer til at betyde, hvor mange der kommer til at vandre, men jeg ved dog, at det er en større frihed, der bliver givet de europæiske arbejdere i fremtiden, end de har haft tidligere. Jeg forstår ikke, hvorfor den danske arbejderbevægelse og en af dens ledere ikke skulle bidrage til denne frihed.

Jeg ser ikke rettere, end at vi i dag befinder os i en europæisk økonomisk situation, som gør det muligt at foretage dette spring, som gør det muligt at være dristig her, fordi vi har den fulde beskæftigelse, fordi vi ikke har arbejdsløshed i de europæiske samfund. Derfor synes jeg, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, der kritiserer de muligheder, der ligger i det europæiske fællesmarked, så stærkt, måske dog skulle overveje, hvilke muligheder der forelå for danske arbejdere, for den danske arbejderbevægelse, hvis vi ikke gik sammen med Storbritannien og det øvrige Vesteuropa ind i det, der her kan skabes. Hvordan i alverden ville man så have nogen garanti for, at man kunne opretholde den høje og fulde beskæftigelse, der er det fælles mål, vi har?

Den høje og fulde beskæftigelse forudsætter, at vi kan eksportere. Så kan det ærede medlem hr. Hans Rasmussen sige, at det ikke er hele industrieksporten, der